

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Sjaak Pompoenstaak en het Houten Zaagpaard

In een kamer van het koninklijk paleis van de Smaragdstad van Oz hangt een magisch schilderij, waarin alle belangrijke scènes worden getoond die zich afspelen in die sprookjesachtige heerschappijen. De scènes veranderen constant en door ernaar te kijken, kan Ozma, de Heerseres, gebeurtenissen ontdekken die plaatsvinden in elk deel van haar koninkrijk.

Op een dag zag ze op haar magische schilderij dat een klein meisje en een kleine jongen samen een groot, somber bos in het uiterste westen van Oz waren binnengelopen en hopeloos verdwaald waren geraakt.

Hun vrienden zochten hen in de verkeerde richting en tenzij Ozma hen te hulp kwam, zouden de kleintjes nooit op tijd gevonden worden om hen te redden van de hongerdood.

Dus stuurde de prinses een bericht naar Sjaak Pompoenstaak en vroeg hem om naar het paleis te komen. Dit personage, een van de

vreemdste van de vreemde inwoners van Oz, was een oude vriend en metgezel van Ozma. Hij was gemaakt van ruwe stokken die in elkaar waren gepast en gekleed in gewone kleding. Zijn hoofd was een pompoen met een gezicht erin gegraveerd, en was bovenop een scherpe paal geplaatst die zijn nek vormde.

Sjaak was actief, goedaardig en iedereen was dol op hem; maar zijn pompoenkop bederfde steeds binnen enkele weken, dus om een goede aanvoer van koppen veilig te stellen, kweekte hij een groot veld pompoenen en woonde er middenin, zijn huis was een enorme uitgeholde pompoen. Elke keer als hij een nieuwe kop nodig had, plukte hij een pompoen, sneed er een gezicht in en plakte die op de staak in zijn nek, waarbij hij de oude kop weggooide omdat hij die niet meer nodig had. Op de dag dat Ozma hem liet komen, was Sjaak in topconditie en hij was blij dat hij van dienst kon zijn bij het redden van de verdwaalde kinderen. Ozma maakte een kaart voor hem, waarop zij precies liet zien waar het bos was en hoe hij er moest komen en welke paden hij moest nemen om bij de kleintjes te komen. Toen zei ze:

'Je kunt maar beter op het houten Zaagpaard gaan, want hij is snel en intelligent en zal je helpen je taak te volbrengen.'

"Oké," antwoordde Sjaak en ging naar de koninklijke stal om

het Zaagpaard te vertellen dat hij klaar moest zijn voor de reis.

Dit opmerkelijke dier leek qua vorm op Sjaak Pompoenstaak, hoewel verschillend van vorm. Zijn lichaam was een blok hout, met vier stokken erin gestoken als poten. Een tak aan het ene uiteinde van het blok diende als staart, terwijl aan het andere uiteinde een snee was gehakt die een mond vormde. Hierboven waren twee kleine knopen die de ogen vormden. Het Zaagpaard was het favoriete paard van Ozma en om te voorkomen dat zijn houten poten zouden slijten, liet ze ze beslagen met gouden platen.

Sjaak zei "Goedemorgen" tegen het Zaagpaard en plaatste op de rug van het houten paard een zadel van paars leer, bezaaid met juwelen.

"Waarheen?" vroeg het paard terwijl hij met zijn knoestige ogen naar Sjaak knipperde.

"We gaan twee kindjes in het bos redden", was het antwoord. Toen klom hij in het zadel en het houten dier stootte de stal uit, door de straten van de Smaragdstad en de hoofdweg op die naar het westelijke bos leidde waar de kinderen verdwaald waren.

Hoe klein hij ook was, het Zaagpaard was snel en onvermoeibaar. Tegen het vallen van de avond waren ze in het uiterste westen en vrij dicht bij het bos dat ze zochten. Ze brachten de nacht rustig langs de weg door. Ze hadden geen eten nodig, want hun houten lichamen kregen nooit honger; ze sliepen ook niet, omdat ze nooit moe werden. Bij het aanbreeken van de dag vervolgden ze hun reis en bereikten al snel het bos.

Sjaak bekeek de kaart die Ozma hem had gegeven en vond het juiste pad om te nemen, dat het Zaagpaard gehoorzaam volgde. Onder de bomen was alles stil en somber en Sjaak vrolijkte de boel wat op door vrolijk te fluiten terwijl het Zaagpaard voortdraafde.

De paden splitsten zich zo vaak en op zoveel verschillende manieren dat de Pompoenkop vaak Ozma's kaart moest raadplegen, en uiteindelijk werd het Zaagpaard ongeduldig.

"Weet je zeker dat je gelijk hebt?" vroeg het houten paard.

"Natuurlijk," antwoordde Sjaak. 'Zelfs een Pompoenkop wiens hersenen zaden zijn, kan zo'n duidelijke kaart als deze volgen. Elk pad is duidelijk aangegeven, en hier is een kruis waar de kinderen zijn.'

Eindelijk bereikten ze een plek, midden in het bos, waar ze de verdwaalde jongen en het meisje tegenkwamen. Maar ze vonden de twee kinderen vastgebonden aan de stam van een grote boom.

Toen de reddingswerkers arriveerden, snikte het kleine meisje hard en de jongen probeerde haar te troosten, hoewel hij waarschijnlijk net zo bang was als zij.

'Kop op, lieverds,' zei Sjaak terwijl hij uit het zadel stapte. 'Ik ben gekomen om jullie terug te brengen naar jullie ouders. Maar waarom zijn jullie vastgebonden aan die boom?'

"Omdat," riep een kleine, scherpe stem, "ze dieven en rovers zijn. Daarom!"

"Jeetje!" zei Sjaak, rondkijkend om te zien wie er had gesproken. De stem leek van boven te komen.

Een grote grijze eekhoorn zat op een lage tak van de boom. Om het hoofd van de eekhoorn zat een kroon van goud, met in het midden een diamant. Hij rende op en neer langs en babbelde opgewonden.

"Deze kinderen," vervolgde de eekhoorn boos, "beroofden onze voorraadschuur van alle noten die we voor de winter hadden gespaard. Daarom, als koning van alle eekhoorns in dit bos, heb ik ze laten arresteren en in de gevangenis laten stoppen, zoals je ziet. Ze hadden niet het recht om onze proviand te stelen en we gaan ze straffen.'

"We hadden honger," zei de jongen smekend, "en we vonden een holle boom vol noten en aten ze op om in leven te blijven. We wilden niet verhongeren terwijl er eten voor onze neus stond."

"Logisch," merkte Sjaak op, terwijl hij met zijn pompoenhoofd knikte. 'Ik neem het jullie niet kwalijk, onder de gegeven omstandigheden.' Toen begon hij de touwen los te maken waarmee de kinderen aan de boom waren vastgebonden. "Stop!" riep de Koningseekhoorn, kwebbelend en rondzwaaiend. 'Je mag onze gevangenen niet vrijlaten. Daar heb je geen recht

toe.'

Maar Sjaak schonk geen aandacht aan het protest. Zijn houten vingers waren onhandig en het kostte hem wat tijd om de touwen los te maken. Toen hij eindelijk slaagde, zat de boom vol eekhoorns, bij elkaar geroepen door hun koning, en ze waren woedend omdat ze hun gevangenen kwijt waren. Vanuit de boom begonnen ze noten naar het pompoenhoofd te gooien terwijl hij de twee kinderen overeind hielp.

Nu, aan de top van deze boom zat een grote dode tak en er verzamelden zich zoveel eekhoorns op dat de tak plotseling afbrak en op de grond viel. Arme Sjaak stond er recht onder en toen de tak hem raakte en het sloeg zijn pompoenkop in een brijachtige massa en deed Sjaaks houten lichaam tuimelen, om met een stoot tegen een boom een meter of tien verder te stoppen.

Hij ging rechtop zitten, maar toen hij naar zijn hoofd voelde, was het verdwenen. Hij kon niet zien; hij kon ook niet praten. Het was misschien wel het grootste ongeluk dat Sjaak Pompoenstaak had kunnen overkomen, en de eekhoorns waren opgetogen. Ze dansten in grote vreugde rond in de boom toen ze Sjaaks benarde situatie zagen.

De jongen en het meisje waren vrij, maar hun beschermer was geruïneerd. Het Zaagpaard was er echter ook nog en was erg wijs. Hij had het ongeluk gezien en wist dat de verbrijzelde pompoen van Sjaak nooit meer als hoofd zou dienen. Dus zei hij tegen de kinderen, die erg bang waren door het ongeluk:

"Pak het lichaam van de Pompoenkop op en zet het op mijn zadel. Klim er dan achter en houd je vast. We moeten zo snel mogelijk uit dit bos komen, anders kunnen de eekhoorns jullie weer vangen. Ik weet alleen niet precies de weg, want ik kan Sjaaks kaart niet lezen en hij ook niet zonder hoofd."

De twee kinderen tilden Sjaaks lichaam op, dat helemaal niet zwaar was, en legden het op het zadel. Toen klommen ze erachter en het Zaagpaard draaide zich onmiddellijk om en draafde terug over het pad waar hij vandaan gekomen was, alle drie met gemak dragend. Toen het pad zich echter in vele paden begon te splitsen, die allemaal verschillende richtingen volgden, raakte het houten dier in de war en zwierf al snel doelloos rond, zonder enige hoop de juiste weg te

vinden. Tegen de avond kwamen ze bij een mooie fruitboom, die de kinderen een avondmaal bezorgde, en 's nachts lagen de kleintjes op een bed van bladeren terwijl het Zaagpaard de wacht hield, met het slappe, onthoofde gedaante van arme Sjaak Pompoenstaak hulpeloos over het zadel liggend.

Nu had Ozma op haar magische schilderij alles gezien wat er in het bos was gebeurd, dus stuurde ze de kleine Tovenaar, gezeten op de Laffe Leeuw, om de ongelukkigen te redden. De leeuw kende het bos goed en toen hij het bereikte, rende hij dwars door de verwarde paden naar waar het Zaagpaard ronddoolde, met Sjaak en de twee kinderen op zijn rug.

De tovenaer was bedroefd bij het zien van Sjaak zonder hoofd, maar dacht dat hij hem kon redden. Hij leidde eerst het houten paard het bos uit en bracht de jongen en het meisje terug in de armen van hun angstige vrienden, en daarna stuurde hij de Leeuw terug naar Ozma om haar te vertellen wat er was gebeurd.

De tovenaer klom nu op het Zaagpaard en ondersteunde Sjaaks gestalte tijdens de lange rit naar het pompoenveld. Toen ze bij het huis van Sjaak aankwamen, koos de tovenaer een fijne pompoen uit - niet te rijp - en sneed er heel netjes een gezicht op. Toen plakte hij de pompoen stevig op Sjaaks nek en vroeg hem:

"Nou, oude vriend, hoe voel je je?"

"Prima!" antwoordde Sjaak en schudde dankbaar de hand van de kleine tovenaer. "Je hebt echt mijn leven gered, want zonder jouw hulp had ik de weg naar huis niet kunnen vinden om een nieuw hoofd te krijgen. Maar

het gaat nu goed met me en ik zal heel voorzichtig zijn om dit mooie hoofd niet kapot te maken." En hij schudde de tovenaars opnieuw de hand.

'Zijn de hersenen in het nieuwe hoofd beter dan in de oude?' vroeg het houten paard.

"Nou, deze zaden zijn heel zacht," antwoordde de Toveraar, "dus zullen ze onze vriend tedere gedachten geven. Maar, eerlijk gezegd, mijn beste Zaagpaard, zal Sjaak Pompoenstaak, met al zijn goede eigenschappen, nooit bekend staan om zijn wijsheid."

